

РЕШЕНИЕ

№ 1381

гр. Пловдив, 10.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, V СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и шести септември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Светлана Ив. Изева

Членове: Радостина Анг. Стефанова
Светлана Анг. Станева

при участието на секретаря Петя Ф. Цонкова
като разгледа докладваното от Светлана Ив. Изева Въззивно гражданско дело
№ 20225300501521 по описа за 2022 година

Производство по чл.258 и сл.от ГПК.

Образувано по въззивна жалба на Ц. П. Д.,ЕГН-***** и В. П. Д.,ЕГН-***** ,чрез пълномощника им адв.А.Ц. против решение № 260006/14.03.22г.,постановено по гр.д.№ 561/20г.по описа на РС-К.,3-ти гр.с.,с което са отхвърлени предявените при условията на евентуалност установителни иски с правно основание чл.124,ал.1 от ГПК,предявени от Ц. П. Д. и В. П. Д. за признаване за установено по отношение на К. Д. М.,ЕГН-***** , че Ц. П. Д.,ЕГН-***** и В. П. Д.,ЕГН-***** са собственици по силата на отпадналото отчуждително действие на одобрена,но неприложена регулация,респ.са собственици по силата на давностно владение,продължило повече от десет години,на ЧАСТ от недвижим имот с площ от 250 кв.м.,находящи се в северната част на поземлен имот,находящ се в село ***,община К.,област Пловдив,представляващ дворно място, цялото застроено и незастроено с площ от 800 кв.метра,който имот по плана на село ***. от 1961год.съставлява поземлен имот (ПИ) 349 и за него съгласно одобрен ПУП със заповед № 632/1961г.,е отреден УПИ IX-349,в квартал 21, при съседи: УПИ X-350; УПИ XVI -347 и УПИ VIII-348,както и е отхвърлен акцесорният иск с правно основание чл.537,ал.2 от ГПК,предявен от Ц. П. Д.,ЕГН-***** и В. П. Д.,ЕГН-***** за отмяна на нотариален акт за собственост на

недвижим имот,придобит по давностно владение № ***г.на Нотариус Станка Ранджева с рег. № 099 по регистъра на НК, с район на действие - Карловски районен съд, вписан в Служба по вписванията под акт № *** г. в частта за 250 кв.м., находящи се в северната част на имота.

В жалбата се твърди,че решението е неправилно и необосновано по подробно изложени съображения.Иска се отмяната му и постановяване на друго решение,с което да се уважи предявеният иск с правно основание чл.124,ал.1 от ГПК във вр.с §6,ал.2 и § 8,ал.1 от ПР на ЗУТ,евентуално с правно основание чл.124,ал.1 от ГПК във вр.с чл.79,ал.1 от ЗС и иска с правно основание чл.537,ал.2 от ГПК.Не се ангажират доказателства.Претендират се разноски за двете инстанции.

Въззиваемата К. Д. М.,ЕГН-***** не е изразила становище по въззивната жалба.

Жалбата е подадена от надлежна страна,която има правен интерес да обжалва постановеното отхвърлително решение.Тя е в срока по чл.259 от ГПК,отговаря на изискванията по чл.260 и чл.261 от ГПК,поради което е допустима.

При разглеждането ѝ по същество ПОС намира за установено следното:

Предявен е от Ц. П. Д. и В. П. Д. иск с правно основание чл.124,ал.1 от ГПК във вр.с §6,ал.2 и §8, ал.1 от ПР на ЗУТ,евентуално съединен с иск по чл.124,ал.1 от ГПК във вр. с член 79,ал.1 от ЗС и с иск по чл.537,ал.2 от ГПК.

Ишците твърдят,че са собственици на поземлен имот, находящ се в село ***,община К.,област Пловдив,придобит по наследство от покойната им баба Ц. П. Д..Имотът представлявал дворно място,по скица-застроено и незастроено, с площ от 700 кв.м.,представляващо ПИ с пл. № 347,за който е отреден урегулиран поземлен имот УПИ XVI- 347 с площ от 780 кв.м.,квартал 21 по плана на село ***,одобрен със Заповед № 632/1961г. и Заповед № 217/2015г. ПИ пл. № 347 участвал в УПИ XVI с площ от 435 кв.м.; в УПИ XV с площ от 170 кв.м. и в УПИ X с площ от 95 кв.м., с неприложена регулация, при съсед: УПИ I-340 - църква; ПИ 346, УПИ VIII-348; УПИ IX-349; ПИ 350; УПИ XIV – 338; ПИ 339 и улица.Ишците владеели имота с площ от 950 кв.м.в реалните му граници,ведно с находящите се върху него сгради и всички други строителни подобрения и трайни насаждения. Владението и ползването на имота от 950 кв.м.техните наследодатели и те осъществявали безпрепятствено и безпроблемно в непроменени граници преди и след 1961 година.За установяване на собствеността им върху част от имота били съставени два нотариални акта: акт № *** г. на СВ-К. по нотариален акт № *** г. на Нотариус Тани Рангелов с рег.№517 по регистъра на НК, с район на действие - Карловски районен съд и акт № *** г. на СВ-К. по нотариален акт № ***г. на Нотариус Тани Рангелов с рег. № 517 по регистъра на НК, с район на действие - Карловски районен съд.

При съставянето на първия нотариален акт,легитимиращ ги като собственици на част от описания имот,от Община К. била издадена скица № 1251 от 07.12.2006г., а при съставянето па акта от 2019 година била издадена и приложена по нотариалното дело скица

№ 624/02.10.2019г.,от която било видно, че регулацията не е приложена.

Съседният ПИ 349,съставляващ празно дворно място,УПИ IX-349,кв.21 на с.***,в което влизали спорните 250 кв.м.,бил собственост на ответницата К. М.,която го закупила през 2019г. Собственият на ищците по наследство имот граничел в южната си част с имота на ответницата, по продължението на която южна част имало скат с денивелация около метър и двадесет сантиметра.Този скат отделял двата имота. След като през 2019 г. ответницата закупила съседния имот,последната твърдяла, че е закупила и 250 кв.метра,представляващи част от имота на ищците и започнала да претендира,че е собственик и на тях като придадени ѝ по регулация.

Ищците твърдят,че регулацията не е приложена и имотите са по имотните си граници,съществували преди дворищнорегулационния план,одобрен със Заповед № 632/1961г. на Община К. и площта, за които ответницата претендира,практически не е станала част от нейния имот.Обяснили на ответницата,че владеят имота в стари реални граници и за част от него имали документи за собственост,но не стигнали до някакво разбирателство.Ответницата продължавала да твърди, че тя е собственик на тази част от имота с площ от 250 кв.метра.Ответницата претендирала,че е собственик на поземлен имот - дворно място,находящо се в село ***, застроено и незастроено от 800 кв.метра,в които влизали спорните 250 кв.метра, и който имот съставлява по плана на селото от 1961г. ПИ-349 и за него съгласно одобрен ПУП със заповед № 632/1961г. е отреден УПИ IX-349, в квартал 21.Претенцията си ответницата обосновавала с нотариален акт № *** г. на Нотариус Станка Ранджева, с рег. № 099 по регистъра на НК, с район на действие-Карловски районен съд за собственост на недвижим имот,придобит по давностно владение.Но ответницата и нейните наследодатели никога не били владели и тези 250 кв.метра.Имотът бил придобит по наследство от ответницата и други наследници на И. Д. Ш.,като впоследствие, с нотариален акт за покупко-продажба № *** г. на Нотариус Станка Ранджева с рег. № 099 по регистъра на НК, с район на действие - Карловски районен съд,М. изкупила от сънаследниците си техните идеални части.Според ищците ответницата и нейните сънаследници без правно основание се снабдили с нотариален акт за собственост за спорните 250 кв. метра.

От издаването на Заповед № 632/1961г.на Община К. до настоящият момент,регулацията не била приложена. Имотът на ищците бил владян в реални граници от техните наследодатели и от тях,които реални граници включвали и тези спорни 250 кв.метра.Наследодателите на ответницата и самата ответница никога не били завземали фактически имота, поради което нямало как да владеят тези 250 кв.метра.От одобряване на дворищно регулационния план на село ***, със заповед № 632/1961г на Община К. до настоящият момент придаваемите части не били завзети по законоустановения ред чрез отстъпване или чрез въвод във владение на наследодателите на ответницата.Независимо от одобрения дворищно регулационен план,техните праводатели винаги владели в границите по предходен план на село ***,преди одобрението на плана със заповедта от 1961г.Отделно от това,нямало никакви данни за уредени облигационни отношения за заплащане на придаваемите части, както и нямало данни за проведена процедура по определяне на

дължимото обезщетение за придаваемите площи.Ищците искат да се признае за установено по отношение на ответницата,че са собственици на процесните 250 кв.м.по силата на отпаднало отчуждително действие на одобрена,но неприложена регулация,а при условията на евентуалност,в случай на отхвърляне на главния иск искат да се признае за установено по отношение на К. М.,че са собственици на частта от недв.имот от 250 кв.м.по силата на давностно владение,продължило повече от 10 години,както и да се отмени на осн.чл.537,ал.2 от ГПК НА за собственост на недв.имот,придобит по давностно владение № ***г. на нотариус Станка Ранджева в частта за 250 кв.м.,находящи се в северната част на имота.

Ответницата оспорва иска.Твърди,че нейният чичо,брат на покойния ѝ баща,притежава нотариален акт за собственост на недв.имот,придобит по регулация-№ ***г.,като закупил местата,за които претендирали ищците и така дворното място ставало 800кв.м.През всичките тези години чичо ѝ поддържал мястото и плащал данък върху 800 кв.м.,като ищецът знаел,че чичо ѝ е собственик на частта от имота,но не предявил иск срещу него,а чак когато ответницата станала собственик на имота.

По делото са представени писмени доказателства-описаните по-горе нотариални актове,включително цялата нотариална преписка по издаването на констативен НА № 31/08.02.19г. и скици на имотите,изготвена е и е приета СТЕ с вещо лице Й. Й.,разпитани са двама свидетели-Ц. Б. и М. Х..

Според вещото лице съобразно заснетите на място действителни имотни граници е видно,че регулационните граници не следват имотните.Само чрез ПУП можело да се изменят регулационните граници във всички посоки на ПИ 347 и имотните да станат регулационни.

За безспорно е прието,че ищците са собственици по наследство и давностно владение на недвижим имот, дворно място, цялото застроено и незастроено с площ от 700 кв.метра по скица,представляващо имот с планоснимачен номер № 347,за който е отреден урегулиран поземлен имот УПИ XVI-347 с площ от 780 кв.м.,квартал 21 по плана на село ***, одобрен със Заповед № 632/1961г. и Заповед № 217/2015г.

Ищците се легитимират като собственици с два нотариални акта: № 84/22.12.06г.по обстоятелствена проверка за придобиване по давност на дворно място с площ от 370 кв.м.,в с.***, община К.,с административен адрес ул. ***, съставляващо ПИ № 347 в кв. 21 по плана на село ***. с площ на ПИ 830 кв.м,за който е отреден УПИ XVI-347 с площ от 830 кв.м по плана на село ***, одобрен със заповед № 632/1961 година,ведно с построените в имота жилищна сграда със застроена площ от 60 кв.м.и подобрения и НА № 147/05.11.19г.на основание изтекла в тяхна полза придобивна давност, на следния недвижим имот: 330/700 ид.части от поземлен имот № 347 с площ от 700 кв. метра, находящ се в село ***, община К., област Пловдив, за който е отреден урегулиран поземлен имот УПИ XVI-347 с площ от 780 кв.м,в квартал 21 по плана на село ***, одобрен със Заповед № 632/1961г. и Заповед № 217/2015г., като ПИ 347 участва в УПИ XVI с площ от 435 кв.м; в УПИ XV с площ от 170 кв.м. и в УПИ X - с площ от 95 кв.м., с неприложена регулация,ведно с находящите се върху имота сгради и всички други строителни подобрения и трайни насаждения.От

представените скица № 1251/07.12.2006г. и № 624/02.10.2019г. се установява, че УПИ XVI-347 в кв. 21 по плана на село ***. към 2006г. е бил 830 кв.м. и имотът е записан като собствен на наследници на Ц. Д. по разписна книга.

Относно правото на собственост на ответницата се установява следното от представените писмени доказателства: С нотариален акт № *** година на КрлРС И. И. Д. е признат за собственик по регулация на: 250 кв.м. дворно място, при съсед: П. И. Д., което се взема от имот пл. № 347 в кв. 12 собственост на П. И. Д., заедно с подобрения, на обща стойност 285 лева и 65 кв.м. дворно място, което се взема от имот пл. № 350 в кв. 12, собственост на Л. Д. Х., Д. Д. Г. заедно с подобренията, на обща стойност 230.52 лева, които места по утвърдения със заповед № 632/1961г. регулационен план се предават към парцел IX-349 в кв. 21 по плана на село ***. В цитирания нотариален акт изрично е отбелязано, че стойността на придаваемите се места е внесена в касата на ДСК с уведомителни писма № 2148161 и 214/162 на ДСК град К..

С нотариален акт № 31/08.02.19г. ответницата К. Д. М. заедно с лицата И. И. Д., Е. И. М. и А. И. П., са били признати за съсобственици по наследство от общия си наследодател И. Д. Ш., починал през ***г. и по давностно владение, на следния недвижим имот: само на 465/800 ид. части от правото на собственост върху поземлен имот – дворно място, незастроено с площ от 800 кв. метра, находящо се в село ***, община К., област Пловдив, който имот съставлява УПИ IX-349 в кв. 21 по плана на село ***, одобрен със Заповед № 632/1961г., с права за К. Д. М. и И. И. Д. по 2/6 ид. части от имота, а за Е. И. М. и А. И. П. – по 1/6 ид. част от имота. По делото е представена цялата преписка по съставяне на акта, в която е приложено и удостоверение за наследници на И. Д. Ш.. От скица № 821/21.12.2018г., издадена от Община К. и приложена по преписката се установява, че УПИ IX-349 е с площ от 800 кв. метра, съсобствено място в УПИ е 465 кв. метра, а площта на ПИ 349 е 500 кв. метра. Посочено е също, че имотът е записан по разписна книга на наследници на И. Д. Ш..

С договор за покупко-продажба, сключен с нотариален акт № 39/15.02.19г. И. И. Д., Е. И. М. и А. И. П. са продали на ответницата, като техен съсобственик, следния недвижим имот: само собствените си 4/6 ид. части от поземлен имот – дворно място, незастроено с площ от 800 кв. метра, находящо се в село ***, община К., област Пловдив, който имот съставлява УПИ IX-349 в кв. 21 по плана на село ***, одобрен със Заповед № 632/1961г., ведно с 4/6 ид. части от всички строителни подобрения и трайни насаждения. В документите, въз основа на които е сключен договора за покупко-продажба са посочени: нотариален акт № *** година на КрлРС, разписка № 1599/1988 г. на ДСК, скица № 357/1988 г. на Община К., нотариален акт № ***г. на Нотариус Станка Ранджева и др.

Въз основа на събраните доказателства КРС е стигнал до извода, че и двата иска са неоснователни.

Относно иска с правно основание чл.124, ал.1 от ГПК във вр. с §6, ал.2 и §8, ал.1 от ПР на ЗУТ е приел, че релевантния по делото въпрос, на който следва да се отговори в светлината на постановките на тълкувателно решение № 3/28.03.11г. по т.д. №3/2010г. на

ОСГК на ВКС е дали е имало неприложена дворищна регулация към 31.03.2001г.(когато влиза в сила ЗУТ),касаеща имоти с пл.№ 347 и пл.№ 349 в кв.21 по плана на с.***.Коментирал е задължителната съдебна практика кога се счита за приложена дворищната регулация (ТР №3/15.07.1993г.по гр.д.№ 2/1993г. на ОСГК на ВКС,прието при действието на ЗТСУ(отм.),но не загубило значението си),като счита,че в случая приложима е разпоредбата на чл.33,ал.2 от ЗТСУ(отм.),касаеща изменение на дворищнорегулационен план на посочените в т.1 или т.3 на чл.32 основания,според която парцелните граници се приемат за имотни граници,ако до деня на откриване на производството за изменението припаднените имоти са били заети по законния ред *или* дължимото за тях обезщетение е било изплатено при условията, посочени в правилника за приложение на този закон.Не се твърдяло и установявало от доказателствата по делото за с.***. да е предвидено изработване на нов кадастрален и регулационен план,нито изменение на съществуващия план до влизане в сила на ЗУТ,вкл.до изтичане на 6-месечния срок по §6,ал.2 от ПР на ЗУТ-30.09.2001г.Районният съд е приел за доказано от неоспорения НА № ***г.,че обезщетението за придаваемите се части е било изплатено на собствениците,като доказателствата не опровергавали констатацията на нотариуса в тази насока.Така е стигнал до извода,че е изпълнено едно от алтернативно предвидените условия по чл.33,ал.2 от ЗТСУ(отм.) и регулацията се счита за приложена.Първостепенният съд не е възприел доводите на ищците,че липсата на техническо отразяване на приложената регулация в плана (вж.обясненията на вещото лице в тази връзка),прави регулацията неприложена.Цитира се в тази насока и ТР № 8/2014г. от 23.02.16г.по т.д.№8/14,според т.2 от което не е нужно за разграничаването на един поземлен имот от друг границите му да бъдат нанесени материално чрез поставяне на ограда или др.гранични знаци,или чрез нанасяне в кадастрален или регулационен план или кадастрална карта,а е достатъчно един юридически факт да ги посочва така,че те да могат да бъдат определени.В конкретния случай юридическият факт според КРС бил нотариалният акт за придобито право на собственост по регулация.

Тези изводи на първоинстанционния съд се споделят изцяло и от настоящата инстанция,поради което и на осн.чл.272 от ГПК препраща към тях.Съдът е изследвал обстойно приложимите материалноправни норми и ги е съотнесъл правилно към конкретния казус,обсъждайки подробно всички събрани по делото доказателства и е изложил мотивирано изводите,до които е стигнал.Правилно е и позоваването му на цитираните тълкувателни решения.

Съгласно ТР № 3/1993г.по гр.д.№2/93г.собствеността върху придаваемите части от имота преминава по силата на самата регулация,но тя получава значение на безусловно придобивно основание от деня,когато е приложена,тъй като дотогава при евентуалното ѝ изменение или създаване на цялостна нова регулация се изхожда от първоначалното положение на имотите съгл.чл.33,ал.1 и 2 от ЗТСУ(отм.).А цитираните хипотези визират изменения на дворищнорегулационния план на посочените в чл.32,ал.1,т.1-6 от ЗТСУ(отм.)основания.В случая приложима е хипотезата на чл.33,ал.2 от ЗТСУ,според която

при изменение на дворищнорегулационен план на основанията,посочени в т.1 или 3 от предходния член,парцелните граници се приемат за имотни граници,ако до деня на откриване на производството за изменението придадените имоти или са били заети по законния ред или дължимото за тях обезщетение е било изплатено при условията,посочени в ППЗТСУ.В настоящия случай основаниято за изменение на дворищнорегулационния план,което е приложимо,е това по чл.32,ал.1,т.3 от ЗТСУ(отм.)-когато планът не осигурява възможност за целесъобразно застояване по действащите строителни и технически правила,норми и нормативи за архитектурно-градоустройствените изисквания,което не е обусловено от незаконосъобразност на плана или несъответствието му на действителното положение,а на съображения за техническа и стопанска целесъобразност.Разпоредбата на чл.33,ал.2 от ЗТСУ(отм.)предвижда опростена алтернатива за отпадане на обратното действие на отмяната на предходната дворищна регулация-или ако към датата на откриване на производството по изменение на дворищната регулация придадения имот е бил зает по законоустановения ред(чрез доброволно отстъпване по реда на чл.11 от ЗТСУ(отм.) или чрез въвод във владение след снабдяване с титул за изпълнение-нотариален акт за собственост по регулация на новия собственик след погасяване вземането за обезщетение на правоимащия бивш собственик по давност съгл.чл.134,ал.3 от ЗТСУ(отм.),или чрез заплащане на паричното обезщетение за придаваемите части.

В случая,видно от събраните доказателства по делото и доводите на страните,приложима е втората алтернатива-чрез заплащане на паричното обезщетение за придаваемите се части.В тази връзка правилно районният съд се е позовал на НА № ***г. и изричното отбелязване в него от нотариуса,че обезщетението е било изплатено на собствениците.Този нотариален акт не е бил оспорен,(противно на твърденията на жалбоподателите), по реда на чл.193 от ГПК и действително констатациите на нотариуса не са опровергани.В НА е посочена стойността на придаваемите места,както и че сумата е внесена в ДСК с индивидуализирани с № уведомителни писма.Следва да се приеме,че е изпълнено едно от алтернативно предвидените в чл.33,ал.2 от ЗТСУ(отм.)условия,а именно: заплатено е предвиденото обезщетение,което означава,че регулацията е приложена.

Що се касае до дадените от вещото лице в съдебно заседание обяснения,че нотариалният акт (№ ***г.) е следвало да се представи в Община К. и да се нанесе в плана и направеното в тази връзка възражение на ищците,че липсата на техническо отразяване на приложената регулация я прави неприложена,правилно КРС е приел,че дали регулацията е приложена или не е правен въпрос,а не такъв на технически познания и правилно не е възприел крайният извод,до който е стигнало вещото лице.Още повече с оглед на постановките на т.2 от ТР № 8/2014г.по т.д.№ 8/2014г.на ВКС,според които за разграничаването на един поземлен имот от друг не е необходимо границите му да бъдат нанесени материално,вкл.чрез нанасяне в кадастрален или регулационен план или в кадастрална карта,а е достатъчно един юридически факт-в случая нотариалния акт за придобито право на собственост по регулация,който да ги посочва така,че те да могат да бъдат определени.

Предвид отхвърлянето на главния иск КРС се е произнесъл и по евентуалния иск с правно основание чл.124,ал.1 от ГПК във вр.с чл.79,ал.1 от ЗС.Претенцията на ищите се основава на давностно владение върху процесната част,продължило повече от 10 години.Първостепенният съд е отчел въведената със ЗТСУ(отм.) забрана за придобиване по давност на реални части от парцели,като е намерил,че при разпоредбите на чл.59 от ЗТСУ в редакцията му преди и след изменението с ДВ,бр.34/2000г.,в сила от 01.01.2001г.,както и в чл.200 от ЗУТ давност за процесните 259 кв.м.до 01.01.2001г.не е текла,а след тази дата не било възможно реалната част от парцела да е придобита по давност,тъй като не са спазени изискванията на действащия благоустройствен закон за минимална площ и размери на парцелите.Площта на процесната реална част от УПИ-349 не отговаряла на изискванията на чл.19 от ЗУТ за площ и лице.В тази връзка е отхвърлил като неоснователен и иска по чл.537,ал.2 от ГПК предвид неоснователността на другите два иска по чл.124 от ГПК.

Настоящата инстанция споделя изводите на районния съд и досежно отхвърлянето на тези иски.Действително до 2001г.в ЗТСУ(отм.) е съществувала изрична забрана за придобиване по давност на реални части от парцели.От 01.01.2001г.,когато влиза в сила изменението на чл.59 от ЗТСУ(отм.),обн.ДВ,бр.34 от 2000г.,и впоследствие с чл.200 от ЗУТ е налице промяна в правната уредба,като се предвижда възможност владението върху определена реална част от парцел да доведе до придобиване по давност на тази реална част при определени условия.И в двата случая тези условия включват изисквания за минимални размери за площ и лице,посочени в ППЗТСУ(отм.),респ.в чл.19 от ЗУТ.С оглед различната предвидена минимална повърхност за селата с преобладаващ равнинен и преобладаващ стръмен терен-чл.19,ал.1,т.4 и 5 от ЗУТ,в настоящия случай няма данни от кой тип село е с.***.-с преобладаващо равнинен или преобладаващо стръмен терен,но независимо от това процесната реална част от УПИ-349 не отговаря нито за изискването за минимална площ (500кв.м.,респ.300 кв.м.,ако теренът е стръмен),нито на изискването за минимално лице,доколкото от скица № 2 към заключението на СТЕ е видно,че процесната реална част от УПИ-349,заключена между точки 66,68,28,45 и 66 с площ от 259 кв.м.изобщо няма лице към улица.Ето защо искът е неоснователен,макар да са събрани гласни доказателства в подкрепа на твърденията на ищите за упражнявана от тях фактическа власт върху спорното място,тъй като същите не са придобили проц.част от имота по давност поради наличието на законова забрана за това.

Предвид горното въззивната инстанция намира,че обжалваното решение следва да се потвърди по изложените по-горе съображения,а жалбата против него следва да се отхвърли като неоснователна.

С оглед изхода на спора разноси на жалбоподателите не следва да се присъждат.Въззиваемата страна не е претендирала разноси и на нея също такива не се дължат.

Водим от горното,съдът

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 260006/14.03.22г., постановено по гр.д.№ 561/20г. по описа на РС-К., 3-ти гр.с.

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВКС на РБългария в едномесечен срок от съобщаването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____